

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 714/2023
06.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Невенке Важић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Ђорђевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Ђорђевића, адвоката Драгана Николића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 76/21 од 20.01.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 307/23 од 10.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Ђорђевића, адвоката Драгана Николића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 76/21 од 20.01.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 307/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 76/21 од 20.01.2023. године окривљени Драган Ђорђевић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, коју ће издржати по правноснажности пресуде.

На основу одредбе члана 87. у вези члана 246. став 8. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета наведених у изреци пресуде, који ће се по правноснажности пресуде предати МУП РС, ПУ Ниш ради уништења, док је на основу одредбе члана 83. Кривичног законика према окривљеном изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана која се има извршити по правноснажности пресуде у Заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и има трајати док постоји потреба за лечењем, а време проведено у установи за лечење се има урачунати у казну затвора, с тим да

изречена мера може трајати дуже од времена изречене казне, али не дуже од три године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да ВЈТ у Нишу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 52.899,27 динара, а суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 307/23 од 10.05.2023. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Драгана Ђорђевића па је преиначена првостепена пресуда, у делу одлуке о казни и окривљени Драган Ђорђевић због кривичног дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, док су жалбе браниоца окривљеног у преосталом делу и жалба ВЈТ у Нишу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Драгана Ђорђевића, адвокат Драган Николић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због битне повреде одредаба кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Ђорђевића, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, иако нумерички не означава, указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. У вези са тим бранилац наводи да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се према одредбама ЗКП не може заснивати и као такав доказ означава записник о претресању стана и других просторија од 27.03.2020. године истичући да окривљени Драган Ђорђевић, као држалац стана, није у складу са одредбом члана 156. став 2. ЗКП поучен да има право на браниоца, као и да претресању стана нису, у смислу члана 156. став 7. ЗКП присуствовала два пунолетна грађанина као сведоци, већ само један сведок - АА, док је сведок ББ, само потписала предметни записник, а самом претресању није присуствовала. Према ставу браниоца наведени записник је према начину прибављања незаконит, као и сви докази који су из њега проистекли.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу К 76/21 од 20.01.2023. године, а Апелациони суд у Нишу, као другостепени, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани налазећи да је претресање стана окривљеног извршено без наредбе суда под условима прописаним одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, уз претходну сагласност окривљеног, па присуство сведока и није било потребно, а окривљени је у смислу одредбе члана 156. став 2. ЗКП, приликом предузимања претреса поучен да има право на браниоца, али је изјавио да то не захтева, што је констатовано на записнику о претресању стана и других просторија од 27.03.2020. године (страна 1 и 4. записника где постоји и потпис окривљеног), а о чему је на страни 3. у последњем ставу и на страни 4. у првом и другом ставу образложења пресуде Кж1 307/23 од 10.05.2023. године, другостепени суд изнео разлоге које у свему прихвата Врховни суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, неосновани су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да докази чију законитост оспорава бранилац у поднетом захтеву, представљају законите доказе и на њима се може заснивати судска одлука.

Остали наводи захтева за заштиту законитости, којима бранилац износи сопствено мишљење да би испитивањем сведока ВВ, кога је суд избегао да испита, предметни поступак добио сасвим другу димензију, нису разматрани, јер представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд, је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић